

El suposat declivi de l'onada

ENCARA QUE L'INDEPENDENTISME PUGUI HAVER RETROCEDIT EL 20D AMB RELACIÓ AL 27S, S'EQUIVOQUEN ELS QUE PREDIUEN UN DECLIVI IMPARABLE: CATALUNYA VOL SER UN PAÍS DE PRIMERA, ESPANYA NO.

Auguren nombrosíssimes veus que els independentistes no tan sols hauran quedat, el 20D, molt lluny de la majoria en vots sinó que rebran la clatellada dels pitjors resultats de la seva història. En percentatge i fins i tot en escons. El lector haurà comprovat, la nit electoral, fins a quin punt els enterraments del procés s'han tornat a errar.

Sigui com sigui, el canvi de paradigma serà espectacular. El molt i molt famós però escassament fructífer *lobby* català al Congrés serà substituït per un nombre mai vist de diputats explícitament independentistes. Si hi ha una paraula desagradable a les orelles del nacionalisme espanyol, i de la societat que majoritàriament en participa, és que una regió es vulgui independitzar. No tant pel fet en si, com pel fracàs de l'Estat nació de matriu francesa, lingüísticament i indentitàriament uniforme, que encara s'entesten a aconseguir. Molt més que el basc, l'independentisme català és insofrible.

Siguin setze o sobrepassin la vintena, els diputats independentistes s'enfilaran a la tribuna d'oradors del Congrés per esgrimir, per partida doble de DiL i ERC, plenari sí plenari també, mes rere més, any rere any, una reivindicació quasi majoritària a Catalunya que en altres països és acceptada encara que incomodi però que a Espanya fereix. Fereix molt i molt profundament l'orgull nacional espanyol. Però no de mort. Si hi afegim una tercera veu, que reclama sense embuts resoldre el tema amb un referèndum com en les democràcies avançades, i ens posem a la pell dels que conceben la unitat de la pàtria com un dogma, ens podem imaginar la seva extraordinària incomoditat. Agreujada i frustrada, a sobre, per les molt severes restriccions que el món civilitzat i Europa imposen a la

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

secular i mai prou ponderada agressivitat del monstre assimilador.

La propera legislatura anirà en bona part d'això: Si la suma de DiL, ERC i En Comú Podem, no és inferior a 24 escons, la unitat d'Espanya serà posada en qüestió per la majoria dels 47 diputats catalans. Que una part d'aquests, unida a l'esquerra renovadora, insisteixi a definir el monstre com un fantasma del passat que ha de morir per donar pas a una nació de nacions equilibrada i justa en matèria social i territorial, encara incrementarà la irritació dels dos terços d'Espanya, representats per PP, PSOE i C's.

Però en comptes d'aplicar al prurit el bàlsam del diàleg, la cosa més probable és que la majoria simple del Congrés, i l'absoluta dels mitjans de comunicació amb seu a la capital, insisteixin a negar

el problema. Contra cants de sirena perifèrics, cap d'estruç esteparí sota l'ala.

Per tal de tranquil·litzar la bèstia, un exèrcit de polemistes, analistes, periodistes, politòlegs i anàlegs, participen en un concurs d'arguments per negar l'evidència del desafiament independentista català. Els menys desafinats insisteixen en el fracàs del nacionalisme quebequès. De la mateixa manera que l'independentisme quebequès ha anat baixant fins al 30% després d'haver perdut per dècimes el segon referèndum, el català va tocar sostre, insuficient, el 27S. El 20D comença una davallada que serà imparabile. Ergo, no cal preocupar-se. Tremoleu, sobiranistes, tremoleu!

Hi hagi hagut o no hi hagi hagut retrocés el 20D, sigui en el segon cas de considerable o escassa magnitud, convé posar-se a la closca i gravar amb burí les dues diferències següents. Primera, des de molt abans del referèndum, el Canadà havia desenvolupat un respecte sincer i profund per les diferències internes i es concebia com un Estat plurinacional. Segona, el Canadà era, és i continuarà sent un dels països més pròspers, equilibrats i avançats del món. En canvi, Espanya és nacionalment uniformista, ocupa un dels pitjors llocs al rànquing europeu de justícia social i no disposa de projecte polític viable ni de suficient voluntat col·lectiva per esdevenir un país de primera.

Arribats a aquest punt de la comparació, sobrevé la següent pregunta. En el cas que Espanya s'assemblés al Canadà, quants catalans voldrien sortir-ne? Doncs bé, malgrat això, i encara que el primer ministre del Canadà sigui quebequès i no qüestioni el model lingüístic, persisteix un 30% d'independentistes quebequesos.

Esriptor